

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 23/2022
21.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Весне Субић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., .. бр. ..., коју заступају пуномоћници Милош Ристић, адвокат из ..., .. и Ивана Дамјенић, адвокат из ..., .., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 27 У 4751/20 од 09.12.2021. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Управом за јавни дуг, у предмету неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној дана 21.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоце захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоце захтева поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг број ...-.../...-... од 23.12.2019. године, којим је одбачена пријава потраживања подносиоце пријаве АА из ..., .., заведена под бројем ...-.../...-..., као некомплетна.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде подносиоца понавља наводе тужбе да је пре распада СФРЈ њен правни претходник уложио девизна средства код Филијале „Инвестбанке“ са седиштем у Београду, Република Србија и да јој до данас није омогућена исплата уложених средстава. Наводи да су побијана пресуда и оспорено решење донети са позивом на Закон о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације („Сл. новине БиХ“, 27/97...86/15), који је донет од стране Федерације БиХ, а чије су одредбе чл. 3, 7, 11. и 18. одлуком Уставног суда Федерације БиХ оцењене као неуставне. Сматра да је произвољан закључак туженог органа и Управног суда да је девизна штедња пренета на друго правно лице – банку са седиштем у Федерацији БиХ и да није више у односу са банком код које је положен новац. У вези с тим, указује да је Управни суд пропустио да примени одредбу члана 9. Закона о утврђивању и начину измирења унутрашњих обавеза Федерације БиХ („Сл. новине ФБиХ“, бр.66/04 и 44/05), према којој Федерација преузима обавезе по основу старе девизне штедње остварене у најнижим пословним јединицама банака на територији Федерације, с тим да наведено не

обухвата стару девизну штедњу депоновану у „Љубљанској Банци“ и „Инвестбанци“, с обзиром да ће се то решавати у процесу сукцесије имовине бивше СФРЈ. Позива се и на одредбу члана 1. став 4. Закона о измирењу обавеза по основу рачуна старе девизне штедње („Сл. гласник БиХ“ бр.28/06), те поставља питање зашто би ентитет у БиХ, и то Федерација БиХ, преузела обавезе банке за које је одговорна Република Србија. Истиче да је Управни суд у својој одлуци навео да је првостепени орган применио Закон о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације са свим изменама и допунама, што није тачно, притом не узимајући у обзир и све остале прописе и чињенице које је морао применити и ценити приликом одлучивања, а свакако и образложити у одлуци. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине, а тражи и накнаду трошкова поступка.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилан је закључак туженог органа да је пријава тужиље по основу девизне штедње некомплетна и да пријаву треба одбацили. Ово стога што тужиља није поступила по налогу из дописа туженог органа од 24.05.2019. године, да уреди пријаву потраживања. Тужиља у остављеном року од 30 дана није отклонила недостатке који спречавају поступање туженог органа у овој управној ствари, будући да није доставила сву тражену документацију за оставиоца чији је правни следбеник - одговарајућу потврду издату од стране Агенције за приватизацију ФБиХ о стању средстава на Јединственом рачуну грађана са идентификационим подацима оставиоца и извод са рачуна оставиоца (ЈРГ), из кога се несумњиво може утврдити салдо неутрошених средстава из основа предметне девизне штедње, као и промет средстава (трансакције) који је извршен у протеклом периоду, како је то прописано у члану 12. став 3. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ („Службени гласник РС“ бр. 108/16, 113/17 и 52/19). Тужиља је била упозорена да ће, у случају недостављања тражене документације, њена пријава у складу са чланом 16. став 2. наведеног закона бити одбачена. Управни суд је закључио да су наводи тужбе без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари, јер је тужени орган у оспореном решењу дао довољне и на закону засноване разлоге.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је донета без повреда правила поступка и уз правилну примену прописа.

Према стању у списима и образложењу побијане пресуде, тужиља је на основу позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње од 23.02.2017. године, поднела пријаву потраживања, која је евидентирана под бројем ...-.../...-... од 25.07.2018. године. Дописом туженог од 24.05.2019. године, на основу члана 13. став 1. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, тужиља је позвана да уреди пријаву у року од 30

дана, уз упозорење да ће, у случају непоступања по захтеву органа у остављеном року, пријава потраживања бити одбачена. Уз поднесак од 14.06.2019. године, тужила је доставила своју недостајућу документацију, али не и тражену документацију за свог правног претходника. На предлог Комисије за израду предлога о утврђивању права на исплату девизне штедње, тужени орган је утврдио да је поднета пријава и даље некомплетна, јер подносиатељка пријаве до дана доношења решења, није отклонила недостатке који спречавају поступање у овој управној ствари, па је на основу одредбе члана 16. наведеног закона, пријаву тужиле одбацио као некомплетну.

Одредбама члана 12. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ („Службени гласник РС“ бр. 108/16, 113/17 и 52/19), поред осталог, прописано је: да се уз пријаву потраживања доставља оверена копија личне карте или пасоша, као и оригинал штедне књижице, односно оригинал картице девизног рачуна, правноснажног решења о наслеђивању и изјаве девизног штедише дате под кривичном и материјалном одговорношћу, оверене код надлежног органа да није пренео своју девизну штедњу на друго лице (став 2); да се уз пријаву потраживања доставља се и оригинал потврде надлежних органа, односно финансијских институција бивших република СФРЈ о томе да девизни штедиша није остварио своје право по основу девизне штедње, нити да му је то право признато од стране бивших република СФРЈ (став 3).

Према одредби члана 13. став 1. истог закона, уколико уз пријаву није достављена комплетна документација из члана 12. ст. 2. и 3. тог закона, Управа ће од подносиоца пријаве тражити да у року од 30 дана комплетира документацију а може тражити и другу документацију ради утврђивања права у смислу овог закона, уз упозорење на правне последице ако не уреди пријаву у року. На начин из става 1. овог члана поступа се и у случају када подносилац пријаве није доставио оригинал штедне књижице, односно оригинал картице девизног рачуна (став 2).

Одредбом члана 16. став 2. наведеног закона, поред осталог, прописано је да Управа одбацује пријаву потраживања ако уз пријаву или накнадно није поднета комплетна документација.

Имајући у виду изложено, и по оцени Врховног касационог суда, правно је утемељена оцена Управног суда да је правилно поступио тужени орган када је оспореним решењем одбацио пријаву потраживања коју је поднела АА, заведену под бројем ...-.../...-..., као некомплетну, у складу са одредбом члана 16. став 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ. Законитост побијане пресуде Управног суда у поднетом захтеву за њено преиспитивање није ни доведена у питање у погледу њене процесно-правне заснованости.

По налажењу Врховног касационог суда, наводи захтева који се односе на примену материјалног права нису од значаја за одлучивање, с обзиром на то да је пријава потраживања одбачена као неуредна, па у конкретном случају нису биле, нити су могле бити примењене одредбе материјалног права на које се указује у захтеву.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Како је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 21.02.2022. године, Узп 23/2022

Записничар,
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић